

det er. Det er under det daglige Arbejde i Ministeriets Kontorer, at man føler Savnet af overordnede ledende Kræfter, og ingen, der har det mindste Kendskab til Kultusministeriet, kan være uvidende om, at Savnet har været følt i en Række af Aar, saa at det har været aldeles umuligt for Kultusministeriet paa mange Omraader at være à jour. Forretningernes Omfang vokser dem over Hovedet i Kontorerne, og naar det er en Kendsgerning, er dette efter min Formening den første og vigtigste Grund til, at man maa yde Kultusministeriet den Tilgang af Kræfter, som det har begæret, og som det saa stærkt føler Trang til.

Ordføreren (Blom): Den ærede Ordfører for Mindretallet fremsførte særlig storpolitiske Grunde for at nægte dette Forslag, thi det var saa at sige Underlaget for hele hans Betragtning. Han mente, at Behandlingen i 1870 af Vønningsloven paa det bestemteste godtgjorde, hvorledes ikke alene Venstres, men ogsaa hele Udvalgets Stilling var til en Forandring i Administrationen. Seg kan være ganske enig med den ærede Ordfører i, at naar vi naa til en parlamentarisk Regering, er der ikke to Meninger om, at det ogsaa vilde være heldigst at faa en lignende Ordning. Dette Spørgsmaal har for øvrigt ikke været overvejet eller været oppe siden den Tid; i alt Fald ved jeg ikke noget om, at det senere under nogen Lovs Behandling i Folketinget er blevet draget frem, at man skulde forandre Centraladministrationen. Det er egentlig første Gang, naar nu den ærede Ordfører drager det frem her og drager det frem paa et Spørgsmaal, som ikke en Gang er andet, end hvad Vønningsudvalgene have bestået sig med adskillige Gange, og som ogsaa andre Udvalg have bestået sig med, nemlig at man har ment, at naar der er Trang til i Befolkningens Interesse at ansætte flere Embedsmænd, bør man ogsaa gaa med dertil. Den ærede Ordfører for Mindretallet havde for ca. 3 Aar siden ikke det mindste imod at gaa med til Artslovens Gennemførelse, hvorved der oprettedes en hel Del ny Embedsmænd. (Falkenstjerne: Det er ikke sandt, der oprettedes ikke en hel Del ny Embedsmænd). Ikke det? Artssekretærerne f. Eks., var det ikke ny, pensionsberettigede Embedsmænd? Det skulde jeg dog mene, at det var. Vi ere altsaa enige om den Ting, at hvor man finder det nødvendigt i Befolkningens Interesse at gaa med til at ofre Penge til at oprette ny Embeder, der gaa vi med dertil; det ere den ærede Ordfører og jeg enige om, men Forfælleren mellem mig og den ærede Ordfører

ligger deri, at jeg i dette Tilfælde ikke har taget disse storpolitiske Betragtninger med, som jeg mener ikke høre hjemme her. Selv om man vedtager denne Departementschef, staar Spørgsmaalet lige saa aabent for Fremtiden med Hensyn til, hvorledes man under en parlamentarisk Regering, under en anden Regering kan faa Centraladministrationen forandret. Jeg tror, at jeg er lige saa berettiget til at paavise, at man i 11 Aar har fundet det nødvendigt at have 3 Departementer i Kultusministeriet, nemlig fra 1855 til 1866, og senere 2. Med Hensyn til 1870 glemte den ærede Ordfører, som jo ellers havde gennemgaaet Behandlingen og Betænkningen temmelig grundig, dog noget. Jeg vil dog minde ham om atter at gennemlæse Betænkningen i Tillæg B., Sp. 994, thi der er hele Udvalget enig om — det er ikke et Flertal eller et Mindretal, men hele Udvalget — at formene, at Omfanget af de Forretninger, der fremdeles ville være at besørge i Kultusministeriet, ikke er større, end at en Departementschef maatte kunne besørge det uden Banfselighed. Det vil jeg bede det ærede Ting lægge særlig Mærke til, at hele Udvalget var enig om, at naar man tog et Kontor bort, som man gjorde i 1870, da man tog Revisionskontoret bort og henlagde det under Finansministeriet med en Kontorchef og 2 Fuldmægtige, og naar man saa slog Skolevæsenet sammen til et Kontor, saa vare Forretningerne ikke større, end at en Departementschef uden Banfselighed kunde besørge det hele. Det holder jeg mig til, for det er hele Udvalget enig om. Det var aldeles ikke, saaledes som den ærede Ordfører for Mindretallet synes at gøre gældende, at man sagde: nu kan en Departementschef være tilstrækkelig for Skolevæsenets Sager, for Kirkevæsenets Sager behøve vi ikke nogen Departementschef, det kan en Kontorchef klare. Saaledes var Forholdet slet ikke. Forholdet var det, at man tog et Kontor bort og slog Skolevæsenet sammen til et, saa at der kun var et Kontor, og saa mente, at een Departementschef uden Banfselighed kunde bestyre det hele. Den Stilling indtog hele Udvalget den Gang. Naar nu denne Forudsætning ikke har slaat til, naar Sagerens Omfang er steget saa meget, som det er, naar man har henlagt flere Gange saa mange Sager under det samme Ministerium, saa tror jeg, at den Forudsætning er bristet, som hele Udvalget var enig om, det er en Selvfølge. Og naar saa den ærede Ordfører for Mindretallet siger, at de Sager, man har lagt hen under Ministeriet, ere navnlig henlagte under de to Kontorer, som have Skolefaget